

Jeżeli nie:

- d) Czy możliwość późniejszego przekazania kredytobiorcy przez kredytodawcę informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE, i spowodowania w ten sposób rozpoczęcia biegu terminu do odstąpienia od umowy stoi – zgodnie z zasadą dobrej wiary – na przeszkodzie przyjęciu nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy? Czy dotyczy to też umów zakończonych?

Jeżeli nie:

- e) Czy wniosek ten jest zgodny z utrwalonymi zasadami prawa międzynarodowego, którymi niemiecki sędzia jest związany na mocy Grundgesetz (niemieckiej ustawy zasadniczej)?

Jeżeli tak:

- f) W jaki sposób organ stosujący prawo w Niemczech ma rozwiązać konflikt między wiążącymi wymogami prawa międzynarodowego a wymogami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej? [Or. 6]

Niezależnie od odpowiedzi udzielonych na powyższe pytania 1–4:

- 5) a) Czy z prawem Unii zgodna jest sytuacja, w której zgodnie z prawem krajowym w przypadku umowy o kredyt związany z umową sprzedaży po skutecznym wykonaniu prawa konsumenta do odstąpienia od umowy zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE
- aa) przysługujące konsumentowi wobec kredytodawcy roszczenie o zwrot uiszczonych rat pożyczki staje się wymagalne dopiero wtedy, gdy konsument ze swojej strony wydał kredytodawcy zakupioną rzecz lub przedstawił dowód na to, że mu ją odesłał?
- bb) powództwo konsumenta o zwrot uiszczonych przez siebie rat pożyczki po wydaniu przedmiotu sprzedaży podlega oddaleniu jako w danej chwili bezzasadne, gdy kredytodawca jako wierzyciel nie pozostaje w zwłoce z przyjęciem przedmiotu?

Jeżeli nie:

- b) Czy z prawa Unii wynika, że przepisy krajowe opisane pod lit. a) pkt aa) lub a) pkt bb) nie znajdują zastosowania?

Niezależnie od treści odpowiedzi na powyższe pytania od pierwszego do piątego:

- 6) Czy § 348a ust. 2 pkt 1 ZPO (niemieckiego kodeksu postępowania cywilnego, zwanego dalej „ZPO”) w zakresie, w jakim przepis ten dotyczy również wydawania postanowień w sprawie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 akapit drugi 2 TFUE, jest niezgodny z uprawnieniem sądów krajowych do składania tych wniosków zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE, a zatem nie znajduje zastosowania do wydawania tych postanowień?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 12 kwietnia 2021 r. – Défense Active des Amateurs d'Armes ASBL, NG, WL / Conseil des ministres

(Sprawa C-234/21)

(2021/C 297/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Défense Active des Amateurs d'Armes ASBL, NG, WL

Druga strona postępowania: Conseil des ministres

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 4a dyrektywy 91/477/EWG⁽¹⁾ w związku z częścią II, kategoria A pkt 6–9 załącznika I do tejże dyrektywy narusza art. 17 ust. 1, art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim artykuł ten nie zezwala państwom członkowskim na wprowadzenie okresu przejściowego dla broni palnej objętej kategorią A9 oraz nabytej w sposób zgodny z prawem i zarejestrowanej przed dniem 13 czerwca 2017 r., podczas gdy zezwala im na wprowadzenie okresu przejściowego dla broni palnej objętej kategoriami od A6 do A8, która została nabyta w sposób zgodny z prawem i zarejestrowana przed dniem 13 czerwca 2017 r.?

(¹) Dyrektywa Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz.U. 1991, L 256, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2021 r. – S.M.**(Sprawa C-237/21)**

(2021/C 297/22)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym*Osoba poszukiwana: S.M.**Druga strona: Generalstaatsanwaltschaft München***Pytanie prejudycjalne**

Czy zasady określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 listopada 2018 r. w sprawie Raugėvicius – C-247/17 (ECLI:EU:C:2018:898) dotyczące stosowania art. 18 i 21 TFUE pozwalają odrzucić wniosek państwa trzeciego o ekstradycję obywatela Unii złożony na podstawie Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r. także wtedy, gdy wezwane państwo członkowskie jest zobowiązane, na podstawie tej konwencji, do ekstradycji obywateli Unii na podstawie umowy międzynarodowej, ponieważ zdefiniowało ono pojęcie „obywatela” zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) konwencji w taki sposób, że obejmuje ono jedynie własnych obywateli, a nie innych obywateli Unii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bottrop (Niemcy) w dniu 21 kwietnia 2021 r. – Fuhrmann-2-GmbH / B.**(Sprawa C-249/21)**

(2021/C 297/23)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Amtsgericht Bottrop

Strony w postępowaniu głównym*Strona powodowa: Fuhrmann-2-GmbH**Strona pozwana: B.*